čehož vyhláška z 12. IV. 1938 plně využila (»povinny prodávati«). Uložení takové povinnosti je v přímém rozporu se zákonným zmocněním a proto neplatné. Majitel mlékárny, který se bude zdráhati prodávati syrové mléko vedle pasteurovaného (i s takovým případem lze počítati vzhledem k rozdílu pevně stanovených cen a k rozdílu zisků mlékáren při různých druzích mléka), nebude tedy trestný podle § 10 zák. č. 89/1897 ř. z.

Případů c) bude asi v praksi hodně. Předpis, aby syrové mléko bylo opatřeno červeným nápisem. nevykračuje z mezí zákonného zmocnění, neboť jej lze považovati za obmezení, které má zameziti záměnu mléka zdravotně hodnotnějšího s mlékem méně hodnotným event. zameziti prodej mléka pod označením se skutečnou povahou se nesnášejícím. Je však v jistém rozporu s § 2 vlád. nař. č. 75/1934 Sb., který stanovil jako pravidlo, že o každém neoznačeném mléku se předpokládá, že je to syrové mléko kravské a zavedl povinné označení pouze pro mléka upravená. Není celkem závady, aby toto pravidlo bylo nyní změněno v tom směru, že i syrové mléko musí býti označeno. Potíže budou v tom, že nové povinné označení bylo zavedeno jen pro pražské mlékárny, kdežto syrové mléko mohou prodávati — jak jsem uvedl — i jiné osoby. Musí i tyto osoby syrové mléko označiti červeným nápisem? Mám za to, že ano. Neplatné je pouze omezení prodeje syrového mléka na pražské mlékárny a uložení jim povinnosti k němu. Ostatní obsah vlád. nař. č. 71/1938 i vyhlášky z 12. dubna 1938 je platný. Rozšiřuje-li se povolení k prodeji syrového mléka pro neplatnost určitých ustanovení na všechny zájemce, rozšiřuje se na ně automaticky obmezení dané osobám, na něž se dle neplatné části předpisu povolení k prodeji omezovalo. Jindřich Stach.

Z redakce.

Končíme druhý ročník, kterým jsme se snažili dodržovati i nadále jen hlediska právnicky praktická, jak jsme je nastínili již v ročníku prvém. Vybírali jsme pečlivě materii jen takovou, která skutečně byla důležitá pro praksi a aktuální, a tím se stalo, že v tomto ročníku zaujalo poněkud více místa právo veřejné (otázky cizinecké) a finanční, nikoli však na úkor práva ostatního. Informovali jsme interesovanou právnickou veřejnost také o nejposlednějším stadiu osnovy c. ř. s., jejíž nynější znění patrně zůstane zásadně nezměněno pro předložení parlamentu, neboť o těchto posledních úpravách nebylo lze v žádném jiném právnickém časopise ničeho se dočísti. Stejným způsobem hodláme informovati čtenáře o vývoji dalších velkých zákonodárných děl, a to teprve tehdy, až jejich pravděpodobně konečné znění bude v komisích přijato. Jinak zůstáváme při tom, že náš časopis má sloužiti účelům praktické aplikace práva a nikoli úvahám čistě teoretickým nebo legislativním.

Při volbě temat měli jsme svůj úkol usnadněn tím, že specialisté jednotlivých oborů vždy ochotně našim žádostem o příspěvku vyhovovali.

Z toho, že přes naše vyzvání ze stále rostoucího počtu čtenářstva Právní prakse nás nedošly žádné nové podněty k úpravě časopisu, usuzujeme, že s obsahem i formou čtenáři souhlasí a máme za to, že tím jsme vystihli potřebu, která v právnictvu po podobném časopisu byla pociťována, a shledáváme v tom pokyn, abychom na této cestě setrvali beze změny. *Redakce.*

Autoři článků v tomto čísle.

Vrchní rada u nejv. soudu Dr. František Poláček, vrch rada min. nár. obrany Dr. Karel Řezáč, advokát v Praze Dr. Jiří Hora, advokát v Tachově Dr. František Oswald, adv. v Praze Dr. Drahomíra Passerová, taj. nejv. správ. soudu Dr. Jiří Hromadá, akv. v Praze Dr. Jan Wertheimer, okr. soudce v Karl. Varech Dr. Jindřich Stach.